

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: **X. T. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,
zastoupený Mgr. Lucií Červenkovou, advokátkou,
sídlem Výhledová 548/3, 152 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. OAM-130/ZA-ZA11-HA12-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. OAM-130/ZA-ZA11-HA12-2018, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný vedl celý jeho výslech ve správním řízení bez přítomnosti jeho právního zástupce, a to tendenčně s cílem žalobci mezinárodní ochranu neudělit. Upozornil na to, že v průběhu pohovoru nebyl fakticky identifikován, což podle něj svědčí o nedostatečném dokazování ze strany žalovaného. Dále namítal, že mu byly úmyslně kladeny otázky vedoucí k odpovědím v jeho neprospěch, tj. nepřipustné návodné otázky. Žalobce zdůraznil, že žalovaný má povinnost vést řízení tak, aby byly objasněny všechny skutečnosti nutné k posouzení žalobcovy žádosti. Popsal, že se nepřímo svou vinou dostal do situace, kdy nedoložil podklady k prodloužení pobytu. Konstatoval, že žalovaný by měl při posuzování všech typů mezinárodní ochrany zvážit rodinné vazby žalobce na území České republiky a skutečnost, že se žalobce na území dříve nacházel legálně (od roku 2008) a legálně se zde nachází jeho přítelkyně s nezletilými dětmi, o které se žalobce stará jako o vlastní. Žalobce podotkl, že uvedený vztah rozhodně není fiktivní, neboť trvá již sedm let. Podle žalobce se jedná o důvod hodný zvláštního zřetele, který však žalovaný neuznal. Za zásadní žalobce považoval skutečnost, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů, zejména ve světle jeho rodinného života. Dodal, že vztah dlouhodobého partnerství se společnou péčí o nezletilé děti fakticky odpovídá vztahu manželskému, resp. jedná se o vztah rodinný, a proto není možné se spokojit s kapciózní otázkou žalovaného, zda má žalobce v České republice rodinné příslušníky, a odpovědi žalobce, že nemá. Žalobce si totiž z důvodu jazykové bariéry a právního povědomí nebyl vědom toho, že za rodinné příslušníky může označit přítelkyni s dětmi. Podle svého přesvědčení žalobce prokázal, že neudělením mezinárodní ochrany z humanitárního důvodu Česká republika prostřednictvím žalovaného porušuje mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život.
3. Žalobce navrhl, aby jeho přítelkyně T. H. N., narozená „X“, a nezletilé děti byli přibráni do řízení jako vedlejší účastníci řízení. Poukázal na to, že jeho přítelkyně nebyla ve správním řízení vyslechnuta, ani přibrána jako účastník řízení, přestože její práva jsou napadeným rozhodnutím dotčena, stejně jako práva dětí ve společné domácnosti.
4. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v překročení mezí nebo zneužití správního uvážení. Konstatoval, že správnímu orgánu není dána možnost absolutní volné úvahy. Žalovaný musí podle žalobce při posuzování každého případu individuálně zkoumat, zda se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele. Žalobce dále odkázal na doporučení Výboru ministrů Rady Evropy, podle kterého musí správní orgán rozhodnout tím nejvhodnějším způsobem, musí zachovat objektivitu a nestrannost a dbát na vyváženost mezi účelem rozhodnutí a nepříznivostí zásahu do práv, svobod a zájmů dotčených osob, které může rozhodnutí vyvolat. Žalobce poznamenal, že pokud není

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

udělena mezinárodní ochrana, je třeba důsledně zkoumat, zda existují i důvody pro získání jiné formy ochrany, tedy azylu za účelem sloučení rodiny, humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Uzavřel, že o humanitární azyl nelze žádat samostatně bez požádání o mezinárodní ochranu podle § 12 zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl. Popřel oprávněnost námitek, které podle něj neprokazují, že porušil některé ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nebo zákona o azylu. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že řádně zjistil skutečný stav věci a žalobcem uvedené důvody a tvrzené skutečnosti dostatečně posoudil. Žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a konstatoval, že ekonomické důvody a legalizace pobytu nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Na podporu svých tvrzení poukázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 12/2003, sp. zn. 1 Azs 5/2011 a sp. zn. 2 Azs 8/2011.
6. Podle žalovaného byl žalobce jako účastník řízení oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, měl možnost se seznámit se spisem, vyjádřit se a požádat o právní pomoc. Návrh na výslech své přítelkyně žalobce ve správním řízení nepodal. Návrh na přibrání žalobcovy přítelkyně do řízení jako vedlejšího účastníka, pokládal žalovaný za nevhodný a nadbytečný. K vedení „výslechu“ žalobce žalovaný uvedl, že otázky byly pokládány věcně a srozumitelně, žalobce proti nim nic nenamítal a protokol vlastnoručně podepsal. V nepřítomnosti právního zástupce nespatoval žalovaný pochybení, uvedl, že právní zastoupení není ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany povinné a žalobce si právního zástupce nezvolil, ani o něj nepožádal.
7. Žalovaný zdůraznil, že žalobce ve správním řízení netvrdil a žalovaný ani nezjistil žádné skutečnosti, jež by byly azylově relevantními. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 187/2004. Poznamenal, že vycestování žalobce do Vietnamu není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a dodal, že žalobce je ženatý a má svou rodinu ve Vietnamu. Argumentaci vztahem s přítelkyní v České republice označil žalovaný z hlediska udělení mezinárodní ochrany za irelevantní; k tomuto poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 42 Az 22/2017. Připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 12/2003 a sp. zn. 6 Azs 17/2017 a na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 101/95.

Správní spis

8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 2. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 2. 2018 učinil žalobce čestné prohlášení o své totožnosti a poskytl údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, bez náboženského

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany, ani nebyl nijak politicky aktivní, cítí se zcela zdrav. Uvedl, že svůj cestovní doklad ztratil kolem Vánoc 2017 zde v České republice, ztrátu nehlásil, má však jeho kopii. Konstatoval, že je ženatý, avšak již deset let s manželkou nežije, občas jsou v kontaktu kvůli dětem. Žalobce má dvě děti – syna narozeného v roce 2001 a dceru narozenou v roce 1994, děti žijí se svou matkou ve Vietnamu. Do České republiky přicestoval letecky z Hanoje přes Koreu, na území vstoupil poprvé v roce 2008 a od té doby zde pobývá, pouze jednou v roce 2015 nebo 2016 navštívil ani na měsíc svou nemocnou matku ve Vietnamu. Žalobce dále uvedl, že nepobýval v jiných státech Evropské unie a nemá žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Jedná se o jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice i ostatních státech. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že miluje Českou republiku, má zde sedm let přítelkyni, již považuje za manželku a chtěl by s ní zde zůstat.

9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 2. 2018 žalobce uvedl, že poprvé do České republiky přicestoval v roce 2008 za prací, kvůli podnikání, od té doby byl ve Vietnamu pouze jednou na měsíc v roce 2015 nebo 2016 kvůli své nemocné matce. V České republice pobýval legálně do 6. 2. 2018, kdy měl opustit území na výjezdni příkaz. Přesný důvod ukončení svého pobytového oprávnění žalobce neznal. Na území České republiky se postupně živil výpomocí při prodeji potravin, prací na poli a vázáním pohřebních květin. Žalobce již sedm let žije s přítelkyní T. H. N., která zde má povolen trvalý pobyt, a s jejími dvěma dětmi; mají pronajatý byt v Teplicích. Žalobcova přítelkyně je zdravá, finančně soběstačná, žalobce jí přispívá 5 až 7 tisíc Kč měsíčně na financování společné domácnosti, její děti zde chodí do školy. Na území Evropské unie žalobce nemá další rodinné příslušníky. Žalobce dále sdělil, že ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány, úřady, policií či soudy, neměl ani problém s vycestováním ze země. Rovněž nebyl trestně stíhán ani ve Vietnamu, ani v České republice. Žalobce deklaroval, že se do země původu nechce vrátit, protože tam nemá kde bydlet a nemá tam práci. Potvrdil, že ve Vietnamu žije jeho bratr, sestra, manželka a děti, nicméně dodal, že by u nich nemohl bydlet, protože každý má své starosti. Uvedl, že s manželkou již deset let nežije, a proto neví, zda by u ní mohl bydlet. Ve Vietnamu nebyl deset let, tudíž neví, zda by si tam mohl najít vlastní bydlení a práci.
10. Dne 14. 2. 2018 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují Výroční zprávu Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 – Vietnam ze dne 16. 10. 2017, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Vietnam z května 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2016/2017 – stav lidských práv ve světě – Vietnam ze dne 22. 2. 2017, Výroční zprávu Freedom House – Svoboda ve světě v roce 2017 – Vietnam z ledna 2017, Informaci OAMP ze dne 10. 11. 2017 – Vietnam – bezpečnostní a politická situace v zemi a Výroční zprávu Human Rights Watch 2018 – Vietnam ze dne 18. 1. 2018. Žalobce uvedl, že se s obsahem podkladů nechce seznámit, doplnění podkladů nenavrhoval a ke zdrojům informací a způsobu jejich využití se nevyjádřil. Na otázku, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít v potaz při rozhodování, žalobce odpověděl, že nechce, všechno již uvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 26. 4. 2018.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považoval soud za nezbytné reagovat na žalobcův návrh, aby do řízení byla jako vedlejší účastník přibrána jeho přítelkyně včetně jejích nezletilých dětí. Soud především upozorňuje žalobce, že v soudním řízení ve správním soudnictví vedlejší účastenství nepřichází v úvahu. Jedná se totiž o institut občanského soudního řízení, s jehož uplatněním soudní řád správní nepočítá. Soud proto vyhodnotil tuto část žaloby podle obsahu jako označení potenciálních osob zúčastněných na řízení. Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[o]sobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.“
16. K možnostem použití institutu osob zúčastněných na řízení při soudním přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se již vyslovil Nejvyšší správní soud, a to v usnesení ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Azs 155/2004-47, publ. pod č. 1535/2008 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedl, že „[u]snesení, kterým soud vyslovil, že rodinný příslušník žadatele o azyl není osobou zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s., se může dotknout toliko práv a povinností osoby, která tato práva uplatňuje, a nikoliv práv a povinností žadatele. Proti tomuto usnesení mohou kasační stížností brojít pouze osoby, které se domnívají, že jim postavení osoby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zúčastněné na řízení svědčí, a nikoliv sám žadatel o azyl, jehož práva a povinnosti nejsou tímto usnesením dotčena. “ V odůvodnění k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že „... i v případě, kdy by kasační stížnost podaly manželka nebo dcera stěžovatele, kasační stížnost by neměla naději na úspěch. Jak již bylo upřesněno výše, smyslem institutu osoby zúčastněné na řízení je zajistit ochranu práv osob, které nemusely být účastny správního řízení, vydané rozhodnutí (či jeho nevydání) se nicméně přímo dotýká jejich práv či povinností. Osoba zúčastněná na řízení musí splňovat jak formální, tak materiální podmínku účastenství (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2003, č. j. 5 A 31/2001-41, publikováno pod 9/2003 Sb. NSS). Formální podmínkou účastenství je oznámení zainteresované osoby, že v předmětném řízení bude práva osoby na řízení zúčastněné uplatňovat. Materiální podmínkou je skutečnost, že práva a povinnosti dané osoby jsou předmětným rozhodnutím či jeho absencí skutečně přímo dotčena. V případech týkajících se azylového řízení je však obecně obtížné materiální podmínku osoby zúčastněné na řízení identifikovat. Předmětem řízení je udělení azylu určitému stěžovateli. Vydané rozhodnutí se dotýká toliko jeho práv. Ač je možné tvrdit, že rozhodnutí o neudělení azylu se do jisté míry promítne též do situace jeho rodinných příslušníků, jedná se o dotčení nepřímé. Zákon o azylu je postaven na posuzování konkrétní situace jednotlivého žadatele – jedna osoba žádost podává, pouze o právech jedné osoby je ve správním řízení rozhodováno. Tento závěr platí i v případech udělování azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Udělení azylu jinému rodinnému příslušníkovi tak tvoří pouze skutečnost, kterou má správní úřad vzít v potaz v rámci posuzování důvodů pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Tato skutečnost však nezakládá přímé dotčení ve smyslu § 34 s. ř. s. “

17. Vycházejí z citovaného judikátu zdejší soud dospěl k závěru, že žalobcova partnerka ani její děti nemohou být přímo dotčeny napadeným rozhodnutím, a nesplňují tak základní podmínku pro to, aby se mohly stát osobami zúčastněnými na tomto soudním řízení. Soud tudíž neshledal důvod k postupu podle § 34 odst. 2 s. ř. s. a žalobcem označené osoby neoslovil. Z předmětného usnesení Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že žalobce není oprávněn hájit zájmy či chránit práva osob, o nichž se domnívá, že by mohly být osobami zúčastněnými na řízení, a současně není ani oprávněn vznášet v tomto směru jakékoli návrhy, o nichž by soud musel rozhodnout. Jediný případ, kdy soud rozhoduje o tom, zda někdo je, či není osobou zúčastněnou na řízení, upravuje § 34 odst. 4 s. ř. s., podle kterého „[s]oud usnesením vysloví, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení.“ Žalobci tedy nesvědčí právo domáhat se toho, aby se jeho partnerka nebo její děti staly osobami zúčastněnými na řízení, a žádná z těchto osob se tohoto postavení nedomáhala, proto soud o osobách zúčastněných na řízení samostatně nerozhodoval.
18. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů, zejména ve světle jeho rodinného života. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že se v souvislosti s posuzováním, zda jsou naplněny podmínky § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a zdravotnímu stavu. Žalovaný současně vysvětlil, že na humanitární azyl není právní nárok, tato forma azylu je udělována pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce se udělení humanitárního azylu nijak výslovně nedomáhal

a žalovaný skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Žalovaný navíc poukázal na to, že důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde pozbyl pobytové oprávnění a přeje si zde nadále žít se svou přítelkyní, přičemž legalizace pobytu nepatří k důvodům pro udělení azylu. Toto odůvodnění vyhodnotil soud s přihlédnutím k okolnostem případu a zejména k vlastním tvrzením samotného žalobce jako dostačující a napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Soud dodává, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí se závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, jejíž zkoumání je předmětem další části tohoto rozsudku.

19. Poté se soud zabýval námitkou žalobce týkající se tendenčnosti vedení pohovoru, při němž měly být kladeny tendenční a návodné otázky, a to bez přítomnosti právního zástupce žalobce.

K tomuto soud konstatuje, že žádné ustanovení správního řádu ani zákona o azylu neupravuje povinné zastoupení žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti. Za situace, kdy si žalobce pro správní řízení nezvolil právního zástupce ani o něj nepožádal a nijak se nedomáhal přítomnosti právního zástupce při pohovoru konaném dne 9. 2. 2018, je podle názoru soudu zřejmé, že žalobci nebylo právo na právní zastoupení žalovaným odepřeno, nýbrž žalobce svého práva na právní zastoupení z vlastní vůle nevyužil. K široce vymezené námitce o tendenčnosti a návodnosti otázek kladených při pohovoru soud sděluje, že podrobně přezkoumal protokol

o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 2. 2018 a tvrzená pochybení ze strany žalovaného neshledal, neboť obsah položených otázek byl zcela standardní a odpovídal účelu a smyslu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Otázky nikterak nevybočovaly ze souboru otázek, jež se pravidelně kladou při pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

20. Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho hodnocení otázky položené při pohovoru dne 9. 2. 2018, zda má v České republice rodinné příslušníky. Tuto otázku soud rozhodně nepovažuje za kapciózní, neboť z ní rozhodně nevyplývá, že by měla za cíl přimět žalobce k odpovědi, která by pro něj byla nepříznivá, resp. k poskytnutí informace, kterou by jinak nesdělil. Soud zdůrazňuje, že žalovaný se žalobce při předmětném pohovoru dotazoval na jeho přítelkyni žijící v České republice i na jejich společný život, tudíž v tomto směru žalovaný zjistil dostatek informací potřebných pro své rozhodnutí, které následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě vyhodnotil. V tomto kontextu pokládá soud žalobcovo tvrzení o jazykové bariéře a patrně nízkém právním povědomí, kvůli kterým si údajně nebyl vědom, že za rodinné příslušníky může označit svou přítelkyni a její děti, za zcela irrelevantní, neboť žalobce o svém vztahu k přítelkyni i o jejich soužití s jejími dětmi při pohovoru hovořil, a žalovaný tak od něj všechny potřebné informace získal.

21. Také námitku nedostatečné identifikace žalobce při předmětném pohovoru shledal soud nedůvodnou. Žalobce je v protokolu o pohovoru označen jménem a příjmením, datem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

narození

a evidenčním číslem, které mu žalovaný přidělil, všechny listy protokolu jsou opatřeny podpisem žalobce, který se shoduje s podpisy na ostatních dokumentech ve spisu, jež žalobce nezpochybňoval, a ve správním spisu je navíc založena i kopie jeho cestovního dokladu se shodnými osobními údaji a fotografií žalobce. Podle názoru soudu tedy byl žalobce

v předmětném protokolu (a tedy i při pohovoru) dostatečně identifikován, jeho totožnost byla ověřena (shoduje se i s jeho čestným prohlášením o totožnosti ze dne 9. 2. 2018, kdy pohovor probíhal), a rozhodně tak nemohlo dojít k záměně s jinou osobou, což ostatně žalobce ani netvrdil. Soud proto nesouhlasí ani se závěrem žalobce, který z údajné nedostatečné identifikace dovozoval nedostatečné dokazování ze strany žalovaného. Nic takového totiž soud nezjistil, když z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 14. 2. 2018 je zjevné, že žalovaný opatřil dostatečné množství podkladů a ani sám žalobce nepožadoval jejich doplnění. Lze proto uzavřít, že žalovaný dostal své povinnosti vést řízení tak, aby byly objasněny všechny skutečnosti podstatné k posouzení žalobcovy žádosti.

22. K námitce žalobce, že jeho přítelkyně nebyla ve správním řízení vyslechnuta, ani přibrána jako účastník řízení, přestože její práva jsou napadeným rozhodnutím dotčena, stejně jako práva dětí ve společné domácnosti, soud připomíná, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je specifické v tom, že se posuzuje konkrétní situace jednotlivého žadatele – jedna osoba žádost podává, pouze o právech jedné osoby je ve správním řízení rozhodováno (srov. výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 1 Azs 155/2004-47, publ. pod č. 1535/2008 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud proto konstatuje, že nebylo povinností žalovaného přibrat žalobcovu přítelkyni ani její děti jako účastníky řízení, které se týkalo výhradně žalobce samotného. Ostatně okruh účastníků řízení je taxativně vymezen v § 20 zákona o azylu, přičemž žalobcova přítelkyně nespadá do žádné z tam uvedených kategorií. Pokud jde o výslech žalobcovy přítelkyně, soud zdůrazňuje, že žalobce žádný takový důkaz nenavrl a ve správním řízení ani nevznikla potřeba tento výslech provést, neboť pro rozhodnutí o žalobcově žádosti podle názoru soudu postačovaly informace, které si žalovaný ve správním řízení opatřil v rámci pohovoru se žalobcem a ze shromážděných listin. Uvedená námitka tudíž není důvodná.
23. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti považuje soud za nezbytné předeslat, že žalobce jako jediný důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že miluje Českou republiku, má zde sedm let přítelkyni, již považuje za manželku a chtěl by s ní zde zůstat. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v okamžiku, kdy mu končila platnost výjezdního příkazu, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá žalobcem projevené vůli zůstat zde se svou přítelkyní. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Za situace, kdy se žalobce ve své žalobě omezil prakticky jen na námitky směřující proti neudělení humanitárního azylu, se soud podrobněji nezabýval závěry žalovaného, které se vztahují k ostatním formám mezinárodní ochrany, a toliko konstatuje, že podmínky pro jejich udělení žalobce nesplnil. Pokud jde o azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz).
25. Po přezkoumání správního spisu soud uvádí, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů, poněvadž v opačném případě by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život, jelikož by byl nucen opustit Českou republiku, kde má v současnosti přítelkyni. Soud nepovažuje výše uvedenou skutečnost za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
26. Soud nepřisvědčil ani námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v překročení mezí nebo zneužití správního uvážení. V tomto směru soud zdůrazňuje, že není úkolem soudu nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalovaný neudělením mezinárodní ochrany žalobci nepřekročil meze ani nezneužil správního uvážení, jež mu je svěřeno zákonem o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně vymezil, že humanitární azyl lze udělit jen za výjimečných okolností v případech, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit, přičemž zároveň vysvětlil, že žalobcův případ do této kategorie nepatří. Žalobcův případ přitom žalovaný zkoumal zcela individuálně a dodržel též požadavky vyplývající ze žalobcem zmiňovaného doporučení Výboru ministrů Rady Evropy. S ohledem na žalobcem uplatněný důvod pro udělení mezinárodní ochrany (legalizace pobytu) soud podotýká, že žalovaný rozhodl plně v intencích výše citované judikatury, aniž by jakkoli vybočil z mezí správního uvážení.
27. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonně). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. července 2018

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.